

ſige, at man ſkal vente, indtil han faar Tid til at møde i Diſtriktet, og ikke før ſkal foretage denne Gjerning, ſaameget mere ſom det er langt fra, at Dyr lægen ſelv foretager denne Forretning. I ſtørre Stalde, hvor der er hundrede Kreaturer eller flere, giver Dyr lægen i Almindelighed blot Anviſning og hjælper Folkene med, hvorledes de ſkulle bære ſig ad med denne Vaſkning. Det er diſſe, der ſelv foretage den, men ſaa er det mærkvaerdigt, at diſſe Folk, der ti Gange ſelv have foretaget denne Vaſkning under Veiledning af Dyr lægen, ikke maa foretage den, førend han ſtaaer og ſer paa dem. Af diſſe Grunde anſer jeg det for at være en meget tvingende Foranſtaltning i Landvæſenets Interſeſſe, at der gives friere Udgang til at udøve Dyr lægepraxis end hidtil, iſer ſaa længe man ikke kan forſyne Landet rigeligere med Dyr læger, end man nu kan. Jeg kjender Egne, der meget indſtændig have ſøgt om at faae en Dyr læge, naturligtviſ mod Tilſtub fra Statskaſſen, thi er Diſtriktet ikke ſtærkt nok befolket til, at en Dyr læge kan finde en nogenlunde tilfredsſtillende Ernæring der, vil Ingen ty dertil. Jeg vil tage et andet Forhold, der endnu mere peger hen paa, hvor urimelige Forholdene ere her i Landet. Efterhaanden ſom Landbruget ſkrider frem, fordrer man paa ſtørre Gaarde, at dygtige Forvaltere ſkulle have noget Kjendſkab til Dyr lægevirkſomheden. Paa ſaadanne Gaarde, hvor Forvalteren har et ſaadant Kjendſkab, er det kun i ſærlige Tilfælde, naar der er ſmitſomme Sygdomme, ved Raſtningstilfælde og deſl., at man ſøger Dyr lægens Hjælp. Men hvorfor ſkulle ikke de mindre Landbrugere, Husmændene, kunne benytte uexaminerede Dyr læger, ligesom de ſtørre Herregaarde benytte ſaadanne, fordi de ere deres Forvaltere? Der er noget Ubilligt i, at de, naar de ikke kunne faae Hjælp fra examinerede Dyr læger, ikke ſkulde kunne ſøge Hjælp hos Sagkyndige, fordi diſſe ikke have Autoriſation, men abſolut tvinges til med deres egen Udygtighed og ved Familiens Hjælp at ſøge at raade Bod paa Fraværelſen af en Dyr læge. Derfor vil jeg med min Stemme paa det Varmtefte underſtøtte denne Henſtilling til den høitærede Miniſter.

Lb. Nielsen: Det ærede Medlem, ſom er Forlagsſtiller af Andringsforſlag Nr. 2 udenfor Betænkningen med Henſyn til Andragendet under Nr. 19 fra Beſtyrelſen for Danſk Kvindeſamfund og foreſlaar at henviſe dette til Juſtizminiſteren, har aabenbart været i den Miſforſtaeſſe, at han troede, at det, naar Andragendet var indgivet til Juſtizminiſteren, var tilſtrækkeligt for Udvalget til at henviſe det; men det er ikke Tilfældet. Reglen er altid den, at man fordrer vedkommende Miniſters Svar. Det forekommer mig at være en ret god og ret naturlig Regel. Førſt maa den Paagjældende høre Administra-

tionen; naar Administrationen eller den øverſte Myndighed ikke vil tage ſig af Sagen, ja ſaa henvender man ſig til andre Dele af Lovgivningsmagten, for at formaa diſſe til at gjøre Begyndelſen. Jeg ſkal forøvrigt ikke tilbageholde den Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem, ſom har ſtillet Forſlaget (Bajer), at jeg er en varm Ven af ſelve Sagen, men jeg ſkal tillige — jeg tror ikke, jeg begaar nogen Indiskretion derved — oplyſe, at jeg ſtaaer temmelig ene endnu, ialtſald i Udvalget, med den Mening. (H. Sørenſen: Nei). So, med Henſyn til Henviſningen. Jeg lod mig kun bevæge til at lade være at foreſlaa Henviſningen af Henſyn til, at der ikke var kommet Svar fra vedkommende Miniſter. Nu have vi her hørt, at den høitærede Miniſter ſtiller ſig velvillig dertil, og at han har taget Sagen under Overveiſſe. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem, ſom har ſtillet Forſlaget, nu vil gjøre Sagen den bedſte Tjeneste ved at tage ſit Forſlag tilbage, og jeg vil tilføje, at enten kan man faae det vedtaget eller ikke, er det i mine Dine den bedſte Tjeneste, han kan gjøre Sagen. Kan han faae det vedtaget, ſer jeg ikke, at han opnaar Andet, end hvad han har opnaaet; thi den høitærede Miniſter har jo lovet at tage Sagen under Overveiſſe i dens Almindelighed, ganſke i Samklang med den ærede Forlagsſtiller, ikke ſpecielt dette enkelte Punkt, men hele Sagen. Men der er paa den anden Side deſværre ikke ringe Mulighed for, at det ærede Medlem vil faae ſit Forſlag forkaſtet, derved ſom han ſiſtholder det, og den Riſiko ſkal han efter min Formening ikke løbe. Det vilde være ſtor Skade for Sagen, og ſom en varm Ven af dette Forholds Overveiſſe vil jeg raade ham til at tage Forſlaget tilbage. Jegønſter nemlig ikke, at vi ſkulle løbe den Riſiko at faae Forſlaget forkaſtet.

N. Andersen: Jeg ſkal ikke udtale mig mod det Forſlag, der er ſtillet under Nr. 1. Den paagjældende Mand har jo, ſom det er oplyſt, frekventeret Landbohøiſkolen og har alſaa faaet en Del af de Kundſkaber, ſom en Dyr læge ſkal have, og da han ved Uheld, ved Sygdom, er bleven forhindret i at faae ſin Examen, er han i et Tilfælde, ſom ganſke viſt danner en Undtagelſe. Jeg har imidlertid bedet om Ordet for at gjøre en Bemærkning i Anledning af Udtalelſer fra det ærede Medlem for Uhiſted (Sagd), ſom jeg rigtignok alſeſs ikke kan billige. Det ærede Medlem udtalte ſig i al Almindelighed for at gjøre det friere for Enhver, der vil give ſig af dermed, at udøve Dyr lægepraxis. Det vilde dog, tror jeg, have meget betænkelige Følger. Der er ingenlunde Mangel paa Kvalſalvere her i Landet i den Retning, og det er min Overbeviſning, at mange af dem gjøre mere Skade end Gavn. Der er ganſke viſt Tilfælde, i hvilke en Mand ſelv kan pleie ſit Kreatur, ſaa at han forſaa vidt udøver Dyr læge-